SHARI LAPENA

KUTSUMATON VIERAS

Suomentanut Paula Takio-Pairault

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Lainaus sivulla 204 on William Shakespearen
Hamlet-näytelmästä. Suomennos Matti Rossi (WSOY, 2016).

Englanninkielinen alkuteos *An Unwanted Guest*

Copyright © 1742145 Ontario Ltd, 2025

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52846-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

TEHTY SUOMESSA
MADE IN FINLAND

FSC
www.fsc.org
MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C195127

Äidille

KIITOKSET

Olen yhä valtavan kiitollinen siitä, että saan tehdä töitä alan parhaimmiston kanssa. Kustantajani USA:ssa – Brian Tart, Pamela Dorman ja Viking Penguinin upea tiimi – kiitokset teille jälleen kerran hienosta työstänne. Transworld UK:n Larry Finlay ja Frankie Gray ja muu mahtava tiimi: kiitos, te kaikki olette ylivoimaisia. Doubleday Canadan Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauhan ja loistoporukka: kiitos taas kerran kaikesta. Olen äärimmäisen onnekas, kun taustavoiminani on niin monta lahjakasta, sitoutunutta ja innokasta ihmistä. En pystyisi tähän ilman kaikkia teitä.

Kiitos vielä kerran, Helen Heller – arvostan sinua enemmän kuin pystyn ikinä sanoin kuvailemaan. Kiitos kaikille Marsh Agencyllä edustamisestani maailmalla.

Erityiskiitokset Jane Cavolinalle siitä, että olet huippu kustannustoimittaja.

Kiitos myös Sullivan Countyn sheriffinviraston luutnantti Paul Prattille siitä, että autoit aina tarvittaessa.

Haluan huomauttaa, että kaikki tekstissä esiintyvät virheet ovat täysin omiani.

Viimeisenä ja aina haluan kiittää aviomiestäni Manuelia ja lapsiamme Christopheria ja Juliaa: teidän tukenne ja innokkuutenne ovat minulle todella tärkeitä.

1

PERJANTAI KLO 16.45

Tie mutkittelee ja kääntyy odottamatta johtaessaan yhä ylemmäs ja pitemmälle Catskills-vuorille, kuin osoittaen, että mitä kauemmas sivistyksestä loitotaan, sitä epävarmemmaksi kulku käy. Varjot syvenevät ja sää heikkenee. Hudsonjoki vilahtelee näkyviin ja taas pois näkyvistä. Tien molemmin puolin metsä kohoaa uhkaavana: kuin lumottu satumetsä valmiina ahmaisemaan kulkijan sisuksiinsa. Pehmeästi putoilevat lumihiutaleet luovat maisemaan postikorttimaisen viehättävän tunnelman.

Gwen Delaney puristaa ohjauspyörää tiukasti ja siristää silmiään tiiraillessaan tuulilasin läpi. Hänelle synkät satumetsät ovat luontaisempia kuin postikorttimaisemat. Valo hiipuu ja kohta laskeutuu pimeä. Lumisateen takia on vaikeaa ja raskasta ajaa. Lumihiutaleet piiskaavat tuulilasia niin taajaan, että Gwen tuntee joutuneensa keskelle jonkinlaista armotonta videopeliä. Keli muuttuu myös vääjäämättä yhä liukkaammaksi. Gwen on kiitollinen pienen Fiatinsa hyvistä renkaista. Kaikki muuttuu valkoiseksi hämyksi ja on vaikea hahmottaa, missä tien piennar vaihtuu ojaksi. Hän odottaa perille

pääsyä ja alkaa toivoa, että he olisivat valinneet majapaikan jostain keskeisemmästä paikasta. Täältä on pitkä matka kaikkialle.

Riley Shuter istuu vaitonaisena Gwenin vieressä matkustajan paikalla, vaisuna jännittyneenä mykkyränä. On mahdotonta olla huomaamatta tunnelman kireyttä. Jo samassa pienessä autossa oleminen saa Gwenin hermostumaan. Hän toivoo, ettei ole virhe tuoda Rileya tänne saakka.

Gwen oli ajatellut, että tämä pieni irtiotto saisi Rileyn hengähtämään vähän ja tämän ajatukset muualle. Gwen puree huultaan ja tuijottaa tiiviisti tietä edessään. Hän on paljasjalkainen kaupunkilaistyttö eikä lainkaan tottunut ajamaan maaseudulla. Täällä tulee kamalan pimeä. Nyt häntä alkaa ahdistaa, koska matka on pitempi kuin hän oli ajatellut. Ei olisi pitänyt pysähtyä kahville siinä suloisessa pienessä antiikkipaikassa matkan varrella.

Gwen ei ole varma siitä, mitä odotti ehdottaessaan tätä viikonloppureissua, paitsi pientä maisemanvaihdosta ja tilaisuutta viettää rauhassa aikaa yhdessä jossain, missä mikään ei muistuttaisi Rileylle hänen elämänsä tragediasta. Ehkä oli sinisilmäistä kuvitella sellaisia.

Gwenillä on oma painolastinsa kauempaa menneisyydestä ja hänkin kantaa sitä mukanaan kaikkialle. Hän on kuitenkin päättänyt jättää kaiken ikävän taakseen ainakin tänä viikonloppuna. Pieni luksushotelli kaukana maalla, hyvää ruokaa, ei nettiyhteyttä ja vain koskematonta luontoa – juuri sitä he molemmat kaipaavat.

Riley katselee hermostuneena ulos auton ikkunasta, tihrustaa synkkää metsää ja yrittää olla kuvittelematta, että joku voisi loikata auton eteen hetkenä minä hyvänsä ja vaatia pysäyttämään. Hän puristaa käsiä nyrkkiin untuvatakkinsa taskussa. Hän muistuttaa itselleen, ettei ole enää Afganistanissa. Hän on turvassa kotona New Yorkin osavaltiossa. Täällä hänelle ei voi tapahtua mitään pahaa.

Työ on muuttanut häntä. Riley on kokenut niin paljon kaikkea tavallisesta poikkeavaa, ettei hän tahdo tunnistaa itseään enää. Hän vilkaisee Gweniä vaivihkaa. He olivat joskus läheisiä. Riley ei oikein

edes tiedä, miksi ihmeessä suostui lähtemään Gwenin mukana tänne syrjäiseen maalaismajataloon. Hän katsoo, kun Gwen keskittyy tiukasti mutkaiseen tiehen ylös liukasta vuorenrinnettä. ”Onko kaikki hyvin?” Riley kysäisee äkisti.

”Ai minulla?” Gwen vastaa. ”Joo, on. Kohta meidän pitäisi saapua perille.”

Kun he kumpikin opiskelivat NYU:n toimittajakoulussa, Gwen oli heistä kahdesta vakaa ja käytännöllinen. Riley sen sijaan oli kunnianhimoinen ja halusi aina olla siellä, missä tapahtui. Gwen ei kaivannut seikkailuja. Hän oli aina ollut hiljainen lukutoukka. Toimittajakoulun jälkeen, kun Gwen ei ollut löytänyt säällistä työtä lehdistöstä, hän oli näppärästi muuntanut osaamisensa hyväksi yritysviestijäksi eikä tuntunut katuvan ratkaisuaan. Riley sen sijaan oli lähtenyt sotatantereille. Hän oli pärjännyt siellä pitkään.

Miksi hän tekee tämän? Miksi hän jauhaa kaikkea tätä mielessään? Hän tuntee otteensa kirpoavan. Hän yrittää keskittyä hengittämään syvään siten kuin hänelle on opetettu. Saadakseen muistikuvat väistymään, etteivät ne pääse valtaamaan hänen mieltään.

David Paley pysäköi autonsa hotellin oikealle puolelle lumesta puhdistetulle pysäköintialueelle. Hän nousee autosta ja venyttelee. Kelin takia ajo New York Citystä vei kauemmin kuin hän oli odottanut, ja nyt hänen lihaksensa ovat jäykät. Se muistuttaa häntä siitä, ettei hän enää ole nuori. Ennen kuin hän ottaa Mercedeksen takaistuimelta matkakassinsa, hän seisoo hetken lumisateessa ja katselee Mitchell's Inniä.

Rakennus on kolmekerroksinen ylevän näköinen punatiilitalo, jossa on koristeellinen räystäslaudoitus. Ympäröivä metsä kehystää sitä. Pienen hotellin etualalla on avara aukio, jonka lumipeitteen alla lienee hieno nurmikenttä. Korkeat ikivihreät ja vanhat lehtensä pudottaneet lehtipuut ojentavat lumen peittämiä oksiaan rakennusta päin. Hotellin edessä keskellä pihamaata on valtavan suuri puu, joka harottaa joka suuntaan. Kaikki on puhtaan ja maailman vaimentavan

valkean lumen peitossa. Täällä on hiljaista, rauhallista, ja David tuntee hartioidensa laskeutuvan.

Kaikissa kerroksissa on tasaisin välein suuria suorakaiteen muotoisia ikkunaruutuja. Leveät rappuset johtavat puiselle kuistille ja havuilla koristelluille parioville. Vaikka vielä on juuri ja juuri valoisaa, oven molemmin puolin palavat ulkolyhdyt, ja pohjakerroksen ikkunoista kajastaa myös lämmintä ja kutsuvaa pehmeää keltaista valoa. David seisoo paikallaan ja toivoo päivän – ja viikon ja vuosien – paineen hellittävän sitä mukaa kun lumi laskeutuu lempeästi hänen hiuksilleen ja kutittaa hänen huuliaan. Hänestä tuntuu kuin hän olisi astumassa menneeseen, hienostuneempaan ja viattomampaan aikaan.

Hän aikoo yrittää olla miettimättä töitä kahteen vuorokauteen. Jokainen kaipaa akkujen latausta silloin tällöin, olipa miten kiireinen hyvänsä, myös – ehkä jopa erityisesti – rikostapauksiin erikoistunut huippuasianajaja. Hänen on vaikea pitää lepohetkiä, saati kokonaista vapaata viikonloppua. Hän on vakaasti päättänyt nauttia tästä.

PERJANTAI KLO 17.00

Lauren Day vilkaisee vieressään istuvaa miestä, Ian Beetonia. Tämä ajaa autoaan taitavasti vaativissa olosuhteissa ja saa sen näyttämään helpolta. Ianilla on aseistariisuva hymy, jonka hän nyt väläyttää Laurenille. Lauren vastaa hymyyn. Ian on hyvännäköinenkin, pitkä ja hoikka, mutta juuri hymy sai Laurenin alun perin mieltymään häneen, miehen rento charmi, joka tekee hänestä viehättävän. Lauren penkoo laukustaan huulipunaa. Se löytyy – kaunis punaisen sävy, joka kirkastaa hänen kasvonsa – ja hän lisää sitä huolellisesti huuliinsa edessään olevan peilin avulla. Auto luisuu hieman, ja Lauren keskeyttää puuhansa, mutta Ian suoristaa auton osaavasti. Tie mutkittelee jyrkemmin nyt, ja auto pyrkii yhä enemmän sivuluisuun renkaiden otteen irrotessa.

”Alkaa olla liukasta”, Lauren toteaa.

”Ei huolta. Minä osaan ajaa”, Ian sanoo ja virnistää. Lauren hymyilee takaisin. Hän pitää miehen itsevarmuudestakin.

”Oho, mikä tuolla on?” Lauren yhtäkkiä henkäisee. Heidän edessään oikealla on jotakin tummaa. Päivä on pilvinen ja sakeassa lumipyryssä on vaikea erottaa kunnolla, mutta se näyttää ojaan ajaneelta autolta.

Lauren katsoo tiukasti ulos, kun he ajavat ohi ja Ian etsii sopivaa kohtaa pysähtyä. ”Autossa taitaa olla joku”, Lauren sanoo.

”Mikseivät hätävilkut ole päällä?” Ian mumisee. Hän ajaa hitaasti tien sivuun ja varoo, ettei itsekin luisuisi ojaan. Lauren nousee ulos auton lämmöstä ja uppoaa monta senttiä tuoreeseen lumeen, joka tunkeutuu heti hänen kenkiinsä ja saa nilkat kihelmöimään. Hän kuulee, kun myös Ian nousee ulos autosta ja paiskaa oven kiinni.

”Hei!” Lauren huudahtaa pysähtyneeseen autoon päin. Kuljettajan ovi avautuu hitaasti.

Lauren luisuu varovasti alas ojanpiennarta. Maasto on epätasaista ja hänen on vaikea pysyä tasapainossa. Hän saapuu auton luo ja tarttuu vasemmalla kädellä sen oveen saadakseen tukea ja kurkistaa sisään. ”Oletteko kunnossa?” hän kysyy.

Kuljettaja on suunnilleen Laurenin ikäinen nainen, kolmekymppinen. Hän vaikuttaa säikähtäneeltä, mutta tuulilasi on ehjä ja naisella on turvavyö kiinni. Lauren katsoo kuljettajan taakse naiseen, joka istuu matkustajan paikalla. Hän on kalpea ja hikinen ja tuijottaa suoraan eteensä kuin ei olisi edes huomannut Laurenia. Hän näyttää siltä, että on pelästynyt pahanpäiväisesti.

Kuljettaja vilkaisee nopeasti seuralaistaan ja kääntyy sitten taas Laurenin puoleen kiitollisena. ”Olemme kunnossa, kiitos. Ajoin ulos tieltä aivan hetki sitten. Mietimme tässä, mitä seuraavaksi pitäisi tehdä. Onneksemme te tulitte paikalle.”

Lauren tuntee Ianin tulevan taakseen ja kurkistavan hänen olkansa yli autossa istuvia naisia. Hän hymyilee näille hurmaavaa hymyään. ”Taidatte tarvita hinausautoa.”

”Mahtavaa”, kuljettaja sanoo.

”Minne olette menossa?” Lauren kysyy.

”Mitchell’s Inniin”, nainen vastaa.

”Kävipä tuuri”, Ian sanoo. ”Mekin olemme menossa sinne. Ei täällä tosin taida paljon muuta ollakaan. Mitä jos tulette meidän kyydillämme ja järjestätte hotellilta jonkun hinaamaan auton pois ojasta?”

Nainen hymyilee helpottuneena ja nyökkää. Hän on selvästi iloinen pelastuksestaan. Lauren ei ihmettele sitä. Täällä saattaisi helposti paleltua kuoliaaksi. Toinen nainen ei sen sijaan reagoi mitenkään. Hän tuntuu olevan aivan omissa maailmoissaan.

”Onko teillä matkatavaroita?” Lauren kysyy.

”Joo, takana.” Kuljettaja nousee autosta ja tarpoo kinoksessa auton taakse. Matkustaja näyttää havahtuvan transsistaan ja nousee pois autosta sen toiselle puolelle. Kuljettaja avaa tavaratilan luukun, kun toinen nainen menee hänen viereensä. Kumpikin ottaa auton perältä matkakassinsa.

Ian ojentaa kätensä ja auttaa kaikki kolme naista ylös tielle. Avustettunakin nousu on kömpelöä.

”Kiitos tosi paljon”, kuljettaja sanoo. ”Minä olen Gwen ja tässä on Riley.”

”Minä olen Lauren ja tässä on Ian”, Lauren esittäytyy. ”Mennäänpä autoon. On kauhean kylmä.” Hän katsahtaa vaivihkaa Riley-nimistä naista, joka ei ole puhunut sanaakaan. Hän miettii, mikä naista vaivaa. Jokin hänessä on vialla.

2

PERJANTAI KLO 17.00

Beverly Sullivan pudottaa matkakassinsa jalkoihinsa ja antaa katseen kiertää huonetta. Se on täydellinen. Juuri niin kuin kuvissa. Tämä paikka huokuu vanhanaikaista ylellisyyttä, jollaiseen hän ei ole tottunut, ja hän kiertää huonetta hivellen kaikkea. Antiikkisella parivuoteella on pinoittain tyynyjä. Koristeellinen vaatekaappi on upea, ja paksu itämainen matto on maksanut varmaan maltaita. Hän menee ikkunaan, josta avautuu näkymä hotellin eteen. Lumisateen ansiosta maailma näyttää käsittämättömän kauniilta. Tuore lumi saa Beverlyn aina toiveikkaaksi.

Hän kääntää selkänsä ikkunaan ja kurkistaa huoneen yhteydessä olevaan kylpyhuoneeseen – se on tahraton keidas valkoista marmoria ja muhkeita valkoisia pyyhkeitä. Beverly vilkaisee kuvaansa lipaston yllä olevasta peilistä ja kääntää katseensa. Hän istuu vuoteelle kokeilemaan patjaa ja alkaa ihmetellä, missä hänen aviomiehensä viipyy. Henry oli jäänyt vastaanottotiskille kyselemään murtomaasuuksista ja luoja ties mistä muusta, ja Beverly oli tullut yksin edeltä huoneeseen. Henry oli vaatimalla vaatinut, ettei Beverly jäisi odottamaan,

vaikka tämä olisi oikein mielellään jäänyt istumaan ala-aulan takan eteen muhkeille syvänsinisille samettisohville tai nojatuoleille siksi aikaa, kun Henry hössötti harrastusvälineistään. Beverly ei kuitenkaan halunnut tehdä asiasta numeroa. Hän yrittää olla vellomatta pettymyksessään. Vie aikansa ennen kuin Henry rentoutuu. Tuntuu kuitenkin siltä, että mies haluaa keksiä kaikenlaista tekemistä viikonlopulle, kun taas Beverly haluaisi vain olla rauhassa ja ihan vain viettää aikaa yhdessä. Ihan kuin Henry välttelisi häntä eikä edes haluaisi olla täällä hänen kanssaan.

Beverly tietää avioliittonsa olevan… tuuliajolla. Hän ei sanoisi, että heillä on varsinaisia ongelmia. Töitä suhde kuitenkin vaatii. He ovat ajautuneet erilleen ja alkaneet pitää toisiaan itsestäänselvyyksinä. Beverly on siihen yhtä syyllinen. Miten avioliitto voi selvitä nykyaikana kaikista sitä repivistä voimista? Arki on liian samanlaista, kotityöt ahdistavat, laskut täytyy maksaa ja lapset kasvattaa. Palkkatyön lisäksi on aina liikaa tekemistä. Beverly ei tiedä, voiko viikonloppu ihanassa syrjäisessä paikassa vuorilla korjata tilanteen, mutta ehkä se olisi hyvä alku. Alku, jota ei tule, jos he pysyvät kotona. He kaipaavat epätoivoisesti mahdollisuutta löytää yhteys välilleen uudelleen ja muistaa, mistä he toisissaan pitävätkään. Kauas tiuskivista ja mököttävistä teineistä, jotka vaativat kaiken heidän huomionsa ja imevät heistä voimat. Beverly huokaisee ja lysähtää sisäisesti: kunpa he eivät riitelisi niin paljon lapsiin liittyvistä asioista. Hän toivoo, että he saisivat täällä jutella kaikesta rauhassa ilman keskeytyksiä ja ilman jatkuvaa, uuvuttavaa ja tukahduttavaa jännitettä.

Beverly miettii epämääräisen vaivaantuneena, millainen viikonloppu heillä on edessään ja mahtaako mikään olla toisin, kun he palaavat kotiin.

* * *

Henry Sullivan viivyttelee vastaanottotiskin luona aulassa suuren portaikon vasemmalla puolella. Takassa palavan puun tuoksu muistuttaa

häntä lapsuuden jouluista. Hän katselee kiiltäväpintaisia esitteitä, joissa mainostetaan paikallisia ravintoloita ja nähtävyyksiä. Vaikka ”paikallinen” voi kyllä olla vähän liioiteltua. Kaikki esitteiden paikat ovat kaukana täältä. Valitettavasti lumentulon takia vaikuttaa siltä, että täältä ei paljon minnekään liikuta muutenkaan, mutta nuori mies vastaanotossa sanoi, että aurat ovat huomenna liikkeellä ja teiden pitäisi sen jälkeen olla kunnossa. Henry näpelöi housuntaskussaan olevaa puhelinta. Täällä ei ole kenttää, mihin hän ei ollut varautunut. Beverly ei ollut maininnut siitä. Henry tuntee ärtymyksen vihlaisun.

Hän ei ole varma, miksi hän suostui lähtemään tänne viikonlopuksi, paitsi ehkä syyllisyydestä. Hän katuu jo: hän haluaisi vain kotiin. Hän haaveilee harmittomasti hetken aikaa siitä, että palaisi autoon ja jättäisi vaimon tänne. Miten kauan menisi, että Beverly huomaisi hänen häipyneen? Mitähän hän tekisi? Henry sysää haavekuvan syrjään nopeasti.

Vaimo on vaikuttanut yhä onnettomammalta viime aikoina, mutta Henry yrittää ajatella, ettei se johdu ainoastaan hänestä vaan myös lapsista. Beverlyn työstä. Vääjäämättä iskeneestä keski-iästä. Paisuvasta vyötärönympäryksestä. Kaikesta. Ihminen ei voi olla vastuussa toisen ihmisen onnellisuudesta. Beverly on vastuussa omasta onnestaan. Henry ei osaa tehdä häntä onnelliseksi.

Ei Henry ole täysin kelvoton aviomies kuitenkaan. Asia ei ole niin yksinkertainen. Oli aika, jolloin hän rakasti Beverlyä. Onhan tämä hänen lastensa äiti. Hän vain ei rakasta Beverlyä enää eikä hän yhtään tiedä, mitä asialle voisi tehdä.

* * *

Dana Hart tömistelee lunta Stuart Weitzmanin saappaistaan ulkoportailla ja katsoo ympäri aulaa hyväksyvästi. Hän huomaa ensimmäisenä upean pääportaikon. Päätytolppa ja kaiteet ovat tummaa, kiillotettua ja koristeellisesti sorvattua puuta. Portaat ovat leveät ja niitä peittää paksu matto, jossa on tummia kukkakuvioita. Danan silmiin

osuu pilkahdus messinkisiä tankoja, jotka pitävät porrasmattoa paikoillaan. Ensivaikutelma on hieno, eikä Danaan niin vain tehdä nykyään vaikutusta. Portaikko saa hänet miettimään Scarlett O'Haraa *Tuulen viemää* -kirjassa tai kenties Norma Desmondia *Auringonlaskun kadussa*. Portaikko on juuri sellainen, jota laskeudutaan näyttävästi parhaaseen iltapukuun pukeutuneena, hän ajattelee. *Olen valmis lähikuvaan*. Valitettavasti hänellä ei ole yhtään iltapukua mukana. Harmillista, että noin hieno portaikko jää hyödyntämättä, hän ajattelee. Seuraavaksi hän huomaa suuren kivisen tulisijan aulan vasemmassa reunassa. Sen ympärille on aseteltu monta mukavan näköistä syvänsinisellä sametilla verhoiltua sohvaa ja laiskanlinnaa, joukossa osa tummanruskeaa nahkaa, ja niiden vierellä on pienet pöydät, joilla on valaisimia. Seinät on puolipaneloitu peilikuvioisin tummin paneelein. Upea persialaismatto peittää tummia puulattioita ja saa tilan näyttämään ylellisyydestään huolimatta mukavalta, ja juuri sellaisesta Dana pitää. Katossa kimmeltää kristallikruunu. Takkapuiden tuoksu muistuttaa Danaa autuaista päivistä Matthew'n suvun huvilalla. Hän vetää syvään henkeä ja hymyilee. Hän on onnellinen nainen. Hiljattain kihlautunut, viettämässä viikonloppua tulevan aviomiehensä kanssa kaksistaan. Kaikki on ihanaa, mukaan lukien tämä mahtava hotelli, jonka Matthew on heille löytänyt.

Matthew toi hänet ovelle ja on nyt pysäköimässä autoa. Hän tulee tänne pian laukkujen kanssa. Dana lähtee aulan poikki, ohi tulisijan, kohti vanhanaikaista vastaanottotiskiä, joka on portaikon vasemmalla puolella. Kaikki täällä kiiltelee ajan patinasta ja laadukkaasta huonekalujen kiillotusaineesta. Tiskin takana on nuori mies, ja toinen, vanhempi mies – ilmiselvästi hotellivieras – nojailee tiskiin ja selailee esitteitä. Hän katsahtaa Danaa ja pysähtyy tuijottamaan hetkeksi, hymyilee nolostuneena ja kääntää katseensa. Dana on tottunut siihen. Hänellä on sellainen vaikutus miehiin. Kuin miehet hänet nähdessään eivät oikein uskoisi silmiään. Dana ei mahda sille mitään.

Nuorempi mies tiskin takana katsahtaa lähes huomaamatta Danaa kahdesti, mutta tämä huomaa senkin. Niin tuttua.

”Olen Dana Hart. Minulla ja sulhasellani on varaus nimellä Matthew Hutchinson.”

”Ilman muuta”, nuori mies sanoo empimättä ja katsoo varauskirjaa. Dana huomaa, että täällä käytetään vanhaa varauskirjaa – miten suloista – eikä tietokonejärjestelmää hotellivieraiden kirjaamiseen. Tiskin takana seinää vasten on puinen lokerikko huoneiden avaimille. ”Huoneenne numero on 201. Ylös portaita toiseen kerrokseen ja siitä oikealle”, nuorukainen opastaa.

Ovi aukeaa heidän takanaan ja päästää sisään tuulahduksen kylmää ilmaa. Dana kääntyy ja näkee Matthew’n laukut molemmissa käsissään ja lunta takilla ja tummissa hiuksissa. Hän tulee Danan viereen, ja tämä pyyhkii lumet miehen hartioilta. Dana nauttii tällaisista pienistä eleistä, joilla osoittaa miehen kuuluvan hänelle.

”Tervetuloa Mitchell’s Inniin”, nuorukainen toivottaa tiskin takaa, hymyilee ja ojentaa heille raskaan messinkiavaimen. Dana huomaa vasta nyt, että nuori mies on komea. ”Päivällinen tarjoillaan ruokasalissa seitsemästä yhdeksään. Ennen sitä aulassa on aperitiivitarjoilu. Toivotan teille oikein mukavaa vierailua hotellissamme.”

”Kiitos. Tästä tulee varmasti mukavaa”, Danan sulhanen sanoo ja vilkaisee Danaa merkitsevästi. Dana kohottaa täydellisesti muotoiltuja kulmakarvojaan sulhaselleen merkiksi käyttäytyä säädyllisesti ihmisten edessä.

Matthew tarttuu taas laukkuihin ja nousee leveät portaat Danan perässä. Hän huomaa, ettei hotellissa ole hissiä. Hotelli on pieni. Hän valitsi tämän huolellisesti. Hän halusi tulla rauhalliseen ja yksityiseen ympäristöön viettämään Danan kanssa aikaa ennen häähullutusta, jonka hän olisi mieluusti välttänyt kokonaan. Kunpa he voisivat vain karata jonnekin ihanaan paratiisiin Karibialle. Uuden Englannin mahtisuvun perijä ei kuitenkaan tee niin. Sellainen tempaus murskaisi äidin ja kaikki tädit eikä Matthew’lla ole aikomusta tehdä niin. Hän myös tietää, että vaikka Dana on välillä tuskissaan häihin liittyvistä järjestelyistä, tapaamisista ja miljoonista yksityiskohdista, tämä

on myös kovasti innoissaan niistä. Viime aikoina Dana on kuitenkin joutunut tunnemyrskyjen valtaan. Paussi tekee hyvää heille molemmille ennen keväthäiden loppurykäisyä.

Paksu matto vaimentaa heidän askelensa niin, että he nousevat liki äänettömästi portaat toiseen kerrokseen ja siitä pari askelta huoneen 201 ovelle. Huoneen numero on kaiverrettuna oven soikionmuotoiseen messinkilaattaan, ja lukko on vanhanaikainen.

Matthew avaa oven Danalle. ”Sinun jälkeesi.”

Dana astuu sisään ja hymyilee hyväksyen. ”Ihana”, hän kehuu. Hän käännähtää Matthew’ta päin, kun tämä sulkee oven takanaan.

Matthew kietoo kädet Danan ympärille ja sanoo: ”*Sinä* tässä olet ihana.” Hän suutelee Danaa. Lopulta Dana tuuppaa Matthew’n ilkikurisesti pois.

Dana riisuu takkinsa. Matthew myös, ja ripustaa molempien takit kaappiin. He tutkivat huonetta yhdessä. Vuode on luonnollisesti parivuode ja Matthew huomaa, että lakanat ovat ensiluokkaiset. Tyynyillä makaavat foliopäällysteiset konvehdit. Kylpyamme on kahden istuttava, ja ovenpielessä pöydällä odottaa samppanjapullo jäissä mukanaan tervetulotoivotus. Ikkunoista näkyy avaralle etukentälle ja sen lumisille puille, pitkälle mutkittelevalle pihatielle, joka johtaa maantielle ja peittyy hyvää vauhtia lumeen. Pysäköintipaikalla nurmikentän sivussa on puolenkymmentä autoa. Rakastavaiset katselevat rinnakkain ulos.

”Tämä on hääsviitti”, Matthew sanoo. ”Ellet arvannut jo.”

”Eikö se tuo huonoa onnea?” Dana kysyy. ”Ei kai hääsviittiä pitäisi varata, ellei ole mennyt jo naimisiin?”

”En usko sellaiseen.” He katsovat, kun auto ponnistelee hitaasti tietä pitkin hotellin pihaan. Siitä nousee neljä ihmistä. Kolme naista ja mies. Matthew painaa nenänsä Danan niskaan ja ehdottaa: ”Otetaanko torkut ennen päivällistä?”

Ian Beeton lysähtää aulan nojatuoliin takan ääreen sillä välin, kun Lauren kirjaa heidät hotelliin ja hakee huoneen avaimen. Ianille

maistuisi drinkki. Missähän baari mahtaa olla? Ruokasali on aulan oikealla puolella – lasiovet sinne ovat auki ja hän näkee, että pöytiin on katettu valkoiset pellavaliinat. Hotelli on viehättävä. Todennäköisesti paljon pieniä huoneita ja käytäviä ja alkoveja, sikäli kuin tästä voi päätellä. Ei mikään tavanomainen nykyajan hotelli, joka on rakennettu tehokkaasti ja maksimituottoa silmällä pitäen.

Hän katsoo heidän pelastamiaan naisia. Kuljettaja Gwen on hakemassa avainta huoneeseen. He näyttävät nukkuvan samassa huoneessa. Ian katsoo, kun naiset nousevat portaita ja antaa mielensä harhailla.

Lauren tulee hänen luokseen ja ojentaa kättään. ”Mennäänkö?”

”Ilman muuta.”

”Päivällinen tarjoillaan seitsemästä yhdeksään ruokasalissa, mutta täällä aulassa voi sitä ennen juoda cocktailit”, Lauren selostaa.

”Hyvä. Mitä enää odotamme?”

”Huone on kolmannessa kerroksessa.”

Ian nousee ja ottaa laukut, seuraa sitten Laurenia portaisiin. Hotelli vaikuttaa tosi hiljaiselta. Voi johtua lumesta tai paksusta lattiamatosta tai hämyisästä valaistuksesta, mutta kaikki tuntuu vaimealta ja hillityltä.

”Oliko siinä Rileyssa sinusta jotain outoa?” Lauren kuiskaa, kun he nousevat koristeellisia portaita.

”Näytti siltä, että hän ei voi oikein hyvin”, Ian myöntää.

”Ei sanonut sanaakaan koko aikana. Siis he nyt kuitenkin vain luisuivat ojaan. Mitään kamalaa ei tapahtunut.”

”Jospa hän on joskus ollut kolarissa.”

”Voi olla.” Kun he saapuvat kolmanteen kerrokseen, Lauren kääntyy katsomaan Iania ja sanoo: ”Hän vaikutti kauhean kireältä. Tuli jotenkin outo olo.”

”Älä häntä mieti”, Ian sanoo ja suikkaa yhtäkkiä Laurenille suukon. ”Keskity minuun.”

3

PERJANTAI KLO 17.30

Gwen istuu vuoteella kauimpana ovesta – heillä on kolmannen kerroksen huone, jossa on kaksi yhden hengen vuodetta, niin kuin he olivat pyytäneetkin – ja tarkkailee Rileya hermostuneena. Hän huomasi, että Lauren oli ihmetellyt tämän käytöstä.

Gwen havahtuu ensimmäistä kertaa ajatukseen, ettei hänen seuransa välttämättä olekaan sitä, mitä Riley tällä hetkellä kaipaa. Riley onnistuu tartuttamaan vaisun hätänsä Gweniin sen sijaan, että Gwenin tyyni pragmaattisuus rauhoittaisi Rileya. Riley on aina ollut heistä hallitsevampi persoona: Gwenin olisi pitänyt tajuta, että Riley vaikuttaa häneen eikä toisin päin. Gwen huomaa jo vilkuilevansa synkkiin nurkkiin, säpsähtelevänsä äkillisille äänille ja kuvittelevansa kaikkea pahaa tapahtuvaksi. Ehkä se johtuu vain vieraasta ympäristöstä ja tämän hotellin vanhaa maailmaa huokuvasta tunnelmasta.

”Mitä jos siistiydytään hieman ja lähdetään alakertaan aperitiiville?” Gwen ehdottaa.

”Sopiihan se”, Riley vastaa innottomasti.

Riley on kalpea ja hänen pitkät vaaleat hiuksensa roikkuvat. Hänessä ei ole jälkeäkään siitä elinvoimasta, jota hän ennen uhkui. Hän oli joskus kaunis, mutta nyt sitä on vaikea kuvitella. Gwen kauhistuu ajatuksiaan. Hän toivoo, että Rileyn kauneus palaa. Gwen katsoo ystäväänsä anovasti. ”Tiedän, että sinulla on rankkaa, mutta yrittäisit edes.”

Riley katsahtaa Gweniä ja katseessa on ehkä ärtymystä, ehkä paheksuntaa. Kiukkua. Gwen tuntee suuttumuksen leimahtavan ja ajattelee yhtäkkiä, että tästä tulee pitkä viikonloppu, jos hänen täytyy varoa kaikkia sanomisiaan. Samassa hän kuitenkin muistuttaa itseään siitä, että Riley on hänen parhaita ystäviään. Hän on Rileylle velkaa. Hän haluaa auttaa tätä pääsemään takaisin jaloilleen, ja hän haluaa upean, eläväisen ystävänsä takaisin. Hän tajuaa, että haluaa olla ystävälleen taas entiseen tapaan kateellinen.

”Annapa kun harjaan hiuksesi”, Gwen sanoo. Hän nousee ja penkoo Rileyn laukusta hiusharjan. Sitten hän istuutuu sängylle Rileyn selän taakse ja alkaa harjata tämän hiuksia pitkin, rauhoittavin vedoin. Hän huomaa, että Rileyn olkapäiden kireys alkaa hellittää. Lopulta hän toteaa: ”Kas niin. Pane vähän huulipunaa, minäkin panen. Sitten mennään alakertaan syömään. Voimme sen jälkeen palata tänne ja jutella rauhassa niin kuin aina ennenkin. Tai lukea, jos se tuntuu mukavammalta.” Gwenkin on ottanut mukaan pari kirjaa. Häntä ei haittaisi saada paeta kirjan maailmaan. Hänen oma elämänsä on kaukana täydellisestä.

Käytävä kulkee ohi hotellin aulan vasemman laidan vastaanottotiskin ja jakaa rakennuksen länsisiiven etu- ja takaosaan. Aulan päädyssä on baari, mutta kun David Paley kurkistaa sinne, siellä on autiota. Ovesta oikealle on baaritiski, jossa on vaikuttava kokoelma pulloja, mutta kukaan ei ole niitä tarjoilemassa. Huoneessa on samanlainen täyteläisen tumma puupanelointi kuin aulassa. Baaritiskiä vastapäätä on takka, jossa on komea takanreunus ja sen yläpuolella öljyvärimaalaus – tummasävyinen ja synkkä muotokuva miehestä, joka

roikottaa fasaania jaloista. Ikkunoista on näkymät etualan aukiolle. Takan edessä on rykelmä pieniä pöytiä ja mukavan näköisiä kuluneita nahkatuoleja. Tämä on miehen sisustama huone. Hän pohtii, pitäisikö jäädä tänne ja toivoa, että paikalle ilmestyy baarimikko, vai palata aulaan ja juoda sinne tuotu drinkki. Yksin matkustaminen on kiusallista. Hän istuutuu nahkaiseen klubituoliin takan eteen, vaikkei siinä edes pala vielä tuli, ja odottaa pari minuuttia, päättelee, ettei tänne tule ketään, ja palaa aulaan. Sielläkään ei ole ketään: aiemmin vastaanottotiskin takana palvellut nuori mies on poissa. David napauttaa vanhanaikaista soittokelloa, joka on tiskillä. Kirkas helähdys kajahtaa kovempaa kuin hän odotti, ja hän säpsähtää. Tuttu nuori mies kiiruhtaa tiskin taakse sen takana olevasta tilasta, joka jää portaikon taakse.

”Anteeksi, että jouduitte odottamaan”, nuorukainen sanoo. ”Meillä on kelin takia vähän henkilökuntavajausta.” Hän hymyilee pahoittelevasti.

”Olisikohan mahdollista saada drinkki?”

”Totta kai. Tarjoilemme aperitiiveja tässä aulassa. Tuon baarikärryn tänne tuota pikaa.”

”Hieno homma”, David sanoo ystävällisesti. Hän haluaa vain istuutua mukavaan tuoliin lämpimän tulen ääreen drinkki kädessään. Sen jälkeen hän haluaa nauttia hyvän päivällisen ja syvät, katkeamattomat yöunet.

Hän istuutuu ja miettii, tuleekohan kukaan hänen seurakseen. Pian hän kuulee renkaiden ryminää ja lasin kilinää, kohottaa katseensa ja näkee äskeisen nuorukaisen työntämässä hyvin varusteltua baarikärryä aulaan. Siinä on kaikki perustarvikkeet: cocktailsheikkeri, ämpärillinen jäitä, monenlaisia alkoholittomia juomia ja lisukkeita, hyviä alkoholijuomia ja erilaisia laseja. Kärryn alatasolla on viinipulloja ja samppanjapullo jäitä täynnä olevassa ämpärissä, josta pullon foliolla peitetty suu törröttää.

”Mitä saisi olla?” nuorukainen kysyy.

Mies on vielä ihan poikanen, David ajattelee. Näyttää tosi nuorelta. Ehkä kaksikymmentäyksi. ”Mikä sinun nimesi onkaan?” David kysyy.

”Bradley”, nuori mies vastaa.

”Oletko tarpeeksi vanha tarjoilemaan alkoholia New Yorkin osavaltiossa?” David kysyä töksäyttää.

”Näytän nuoremmalta kuin olen”, Bradley virnistää. ”Olen 22-vuotias.”

”Teepä minulle sitten gin tonic”, David pyytää hymyillen.

Bradley valmistaa juoman taitavasti. David katsoo häntä ja huomaa sitten silmänurkastaan liikettä ja kääntää katseen sen suuntaan. Nuorehko pariskunta laskeutuu portaita.

”Kas niin”, mies sanoo ja katsoo baarikärryä. Hän hymyilee ja hieroo käsiään mielissään.

David ei voi olla huomaamatta miehen hymyä. Se saa hänet vaikuttamaan miellyttävältä ensi silmäyksellä. Hän on pitkä ja hontelo, pörröiset ruskeat hiukset ja iltapäivän sänki leuassa – mies on tyyliltään rento farkuissa ja ruudullisessa paidassa, mutta David arvelee, että hän onnistuisi näyttämään rennolta missä tahansa ympäristössä. David on mielissään nähdessään miehen, koska kaipaa kepeää ja ajatukset muualle vievää jutustelua. Miehen seurassa oleva nainen on viehättävä, mutta ei niin säteilevä kuin hetkeä aikaisemmin portaissa vastaan tullut nainen. Hän miettii hetken, mahtavatko kaikki muut asukkaat olla pariskuntia.

”Saammeko liittyä seuraan?” mies kysyy.

”Ilman muuta”, David vastaa.

”Ian”, mies esittäytyy ja ojentaa kätensä.

Miehen seurassa oleva nainen ojentaa myös kätensä vuorollaan ja sanoo: ”Lauren.”

”Hauska tavata”, David vastaa. ”David.”

”Täällä on vähän autiota”, Lauren myhäilee ja katsoo ympärilleen.

Bradley nyökkää ja sanoo: ”Hotelli ei ole täynnä. Meillä on 12 huonetta, mutta tänä viikonloppuna vain kuudessa on asukkaat. Lumen takia tuli joitakin peruutuksia. Osa henkilökunnasta – esimerkiksi baarimikko ja kiinteistönhoitaja – eivät ole päässeet tulemaan töihin sään takia. Mutta minä olen täällä, joten ei hätää.” Hän painaa

kämmenet yhteen. ”Osaan sekoitella drinkkejä”, hän lisää spontaanisti. ”Baarimikko on opettanut.”

”Mahtavaa!” Ian sanoo. ”Saanko viskisoodan?”

”Totta kai.”

”Minulle Manhattan”, Lauren pyytää.

”Onko kokki päässyt töihin?” Ian kysyy. ”Minulla on sudennälkä.”

Bradley kohottaa toista kulmaansa. ”Ei huolta. Isäni on kokki. Tämä on perhehotelli. Asumme täällä – aulan päädyssä baarin takana olevassa asunnossa.” Hän nyökkää sinne suuntaan. ”Isä ja minä pystymme hoitamaan kaiken siihen asti, että tiet on aurattu. Päivällinen tarjoillaan tänään seisovasta pöydästä.”

Ikkunoihin osuu äkäinen tuulenpuuska. Vieraat käännähtävät vaistomaisesti äänen suuntaan.

”Täällä on totuttu myrskyihin”, Bradley sanoo.

David huomaa aulaan saapuneen vanhemman miehen. Esiliinasta päätellen hän tulee keittiöstä, joka on varmaankin ruokasalin takana. Bradleyn isä.

”Tervetuloa”, mies sanoo. ”Olen paikan omistaja, James Harwood. Olen myös kokki.” Hän lisää: ”Ei huolta, pidämme teistä erittäin hyvää huolta säästä riippumatta.”

David mittailee miestä katseellaan. Mies vaikuttaa itsevarmalta, sellaiselta, joka tietää pystyvänsä pitämään lupauksensa. Hän on selvästikin menestynyt hotellinpitäjänä: hän on ylpeä paikastaan, ja se näkyy. Hän juttelee vieraidensa kanssa hetken ennen kuin palaa keittiöön.

David nojautuu takaisin tuoliinsa ja odottaa viikonloppua innolla.

Lauren katselee, kun Ian hurmaa takkatulen ääreen istuutunutta miestä. Ian tulee kaikkien kanssa toimeen. Hän on jo saanut selville, että David toimii New York Cityssä puolustusasianajajana rikostapauksissa. Nyt Ian yrittää saada Davidia kertomaan työstään.

”Mikä on ollut mielenkiintoisin käsittelemäsi tapaus?” Ian kysyy uteliaana.

”Kaikkihan ne ovat kiinnostavia”, asianajaja sanoo välttelevästi hymyillen.

”Oletko ollut mukana sellaisissa, joista olemme saattaneet lukea lehdistä?” Lauren kysyy.

”Mahdollisesti.”

Silloin Lauren vaistoaa, että joku on tulossa portaita alas, ja katsoo ylös taakseen olkansa yli. Tulijat ovat Gwen ja Riley. Lauren huomaa, että asianajaja katselee portaita laskeutuvia naisia, jotka tulevat heidän seuraansa ja istuutuvat yhdessä sohvalle takan eteen. Gwen hymyilee heille tunnustelevasti, mutta Riley ei katso kehenkään. Bradley on kuitenkin paikalla drinkkeineen ja onnistuu kiinnittämään sopivasti kaikkien huomion niihin. Naiset pyytävät lasilliset Merlot'ta ja vaikenevat taas.

Gwen näyttää erilaiselta ilman pipoaan ja muhkeaa talvitakkiaan. Hän on pienikokoinen ja siro, ja kiiltävät mustat hiukset tarjoavat voimakkaan kontrastin hänen maidonvalkealle iholleen. Riley on pitempi ja hänen vaaleat hiuksensa roikkuvat elottomina hartioilla. Hän näyttää Gwenin rinnalla sairaalta.

Ian ei päästä asianajaja-Davidia pälkähästä. ”Oletko puolustanut murhaajia?” hän tivaa. Hänen innokkuutensa saa asianajajan lopulta hymyilemään vastahakoisesti.

”Olen, toki.” Hän huljuttaa juomaansa lasissa. ”Moniakin.”

”Kerro nyt edes jotain!”

”Älä hänestä välitä”, Lauren keskeyttää Ianin. ”Hän taitaa katsoa liikaa rikosohjelmia televisiosta.”

”Asiat eivät aina mene niin kuin televisiossa”, asianajaja toteaa.

”Mitä tarkoitat?” Lauren kysyy huomatessaan miehen alaspäin kääntyneet suupielet.

David kohauttaa olkapäitään. ”Televisiossa oikeus yleensä voittaa. Niin ei aina käy oikeassa elämässä.”

”Tarkoitatko, että olet liian hyvä puolustusasianajaja?” Ian kysäisee, ja kaikki purskahtavat nauruun.

Lauren kuulee seuraan liittyneiden naisten supattelevan keskenään, mutta ei saa selvää, mistä he puhuvat. He puhuvat hiljaa.